

SANTI MARTÍNEZ

FRANCESC BARBERO

ASSOCIACIONISME

Associacionisme amb nom de dona: XXVIII Trobada d'Associacions de Dones del Montsià

El passat 2 d'octubre, vaig assistir a la XXVIII Trobada d'Associacions de Dones del Montsià. Des que vaig assumir la nova responsabilitat com a consellera de polítiques d'igualtat i LGTBI del Consell Comarcal del Montsià, era la primera trobada comarcal a la qual assistia. En aquesta ocasió l'organitzava l'associació de mestresses de casa de Sant Jaume d'Enveja. He de confessar que aquell dia no m'havia plantejat massa com enfocaria el meu parlament institucional, més que res perquè no volia llegir un discurs massa pesat o allunyat de la realitat d'aquelles dones. Era el primer contacte que tenia amb totes les associacions del Montsià, i volia observar com es desenvolupava la trobada perquè necessitava entendre quin objectiu perseguïen aquestes dones concentrant-se a Sant Jaume

d'Enveja aquest dia. Necessitava *veure-hi*, més enllà de la missa, l'exposició de labors, el creuer riu amunt, el dinar i la festa que hi havia programada.

I llavors va tenir lloc la intervenció de la presidenta de l'Associació de dones de Sant Jaume d'Enveja, que entre altres coses, animava les persones assistents a participar d'una activitat de sensibilització i reivindicativa que consistia en un *atrappasomnis* molt treballat i confeccionat amb llantes de bicicleta pintades de negre illaços de colors que hi penjaven (visualment impactant; i en aquell moment ja vaig començar a veure-hi... més enllà de la part lúdica de la trobada). Aquestes llantes s'havien disposat penjades a la façana de l'edifici on l'associació té la seu. Al mig de la plaça on estàvem situades hi havia una taula amb tar-

getes decorades, pines i bolígrafs. La presidenta va instar les persones participants a escriure un missatge relacionat amb la lluita per la llibertat de les dones i contra la violència de gènere i llavors..., el meu torn. No transcriuré tota la meua intervenció, no va ser llegida, però recordo un moment en què vaig reivindicar que haviem de continuar lluitant pels drets de les dones: "Hem consolidat molts drets, però molta feina ens queda encara per fer i ara no podem abaixar la guàrdia... Mireu, fa uns anys algunes de les que volíeu anar al gimnàs potser demanàveu permís i si aconseguíeu anar-hi, us trobàveu el marit a la porta esperant per acompanyar-vos a casa. Però havíeu pogut anar-hi o, si més no, havíeu lluitat per poder-hi anar. Estic segura que avui, per ser aquí no heu hagut de demanar permís i

més d'un/a s'haurà hagut de fer el dinar."

Explicat això, quan recollíem l'*atrappasomnis* pleníssim de targetes enganxades amb pines amb les diferents aportacions de les dones, va ser quan em vaig adonar de l'impacte que havia tingut aquell parlament meu, discret i potser no tant institucional. Algunes de les targetes deien (més d'una): "Jo no he hagut de demanar permís"; i alguna altra deia: "Fulanita ha hagut de demanar permís (prefereixo no dir noms)".

Em queda molt clar quina és la importància que tenen aquestes trobades de dones, perquè se'ns visualitzi des de la normalització del nostre paper en la societat, perquè som rei-

Sònia Tomàs Roiget

Presidenta de l'Àrea de Serveis a les persones. Consellera comarcal de Joventut, polítiques d'igualtat i LGTBI

vindicatives, lluitadores, necessàries i el veritable motor del canvi social. Un agraïment a les associacions de dones de la comarca del Montsià per la vostra feina, felicitats!

EL DIBUIX DE LA SETMANA

per Jokin Moya